

Sevgili Peygamberimiz'in Arkadaşları- 1

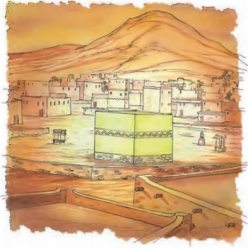
HÂZRETİ EBÛ BEKİR

(radıyallahu anh)

Yüce Allah insanlara doğruları, güzel-
likleri anlatması ve öğretmesi için Pey-
gamber Efendimiz Hazreti Muhammed'i
görevlendirmişti. Peygamber Efendimiz de
Yüce Allah'ın kendisine yüklediği bu kutlu
görevi yerine gitirebilmek için çok çaba
harcıyordu. Bu konuda nasıl bir yol izleme-
si gerektiğini gece gündüz düşünüyordu.

Yüce Allah'ı, insanlara tek tek ve gizlice
anlatması gerekiyordu. Çünkü Mekke'deki
kötü niyetli kimseler Peygamberimiz'in bu
işini açıktan yapmasına izin vermezlerdi.

Peygamberimiz, Allah'ın mesajlarını önce kendi ailesine ve akrabalarına anlattı. Bunlardan bazıları Peygamber Efendimiz'in anlattığı yüce hakikatleri hemen kabul ederek Müslüman oldular. Ama bu insanların sayısı çok azdı. Peygamberimiz ise İslâm'ın güzellikleriyle herkesin tanışmasını istiyordu.

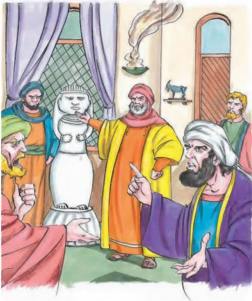
İslâm dinini, ailesinden sonra yakın dostlarına anlatmaya karar verdi. Bu dostlarının başında Ebû Bekir gelmekteydi. Ebû Bekir, çevresindeki insanların sevgi ve saygısını kazanmış birisiydi. Kimseye kötülük yapmazdı. Herkesin yardımına koşar, herkese karşı yumuşak ve hoşgörölü davranırdı.

Peygamberimiz'le Hazreti Ebû Bekir'in dostluğu çok önceleri başlamıştı. Çoğunlukla birlikte gezerler, birlikte iş yaparlardı. İkisinden birisinin sıkıntısı olduğunda diğeri hemen yardıma koşardı.

Ebû Bekir şehirde Peygamberimiz hakkında bazı sözler duymuştu. Adamın biri,

– Duyduğuma göre Muhammed bizim inandığımız putlara tapmanın yanlış olduğunu söylüyormuş. Atalarımızın putlara taptığı gibi biz de tapıyoruz. Muhammed,

dürüst birisi ama neden bizim putlarımızla uğraşıyor ki, diyordu.

Bazıları ise daha sert konuşuyordu:

– Bizim putlarımızla uğraşmaya devam ederse O'na haddini bildiririz, diyorlardı.

Bunları duyan Ebû Bekir Peygamberimiz için endişelenmeye başlamıştı. Ayrıca duyduğu bu sözlerin gerçek olup olmadığını da bilmek istiyordu. "Bu söylenenler hakkında arkadaşım ne diyecek acaba?" diye merak ediyordu.

Ebû Bekir, bu merakla Peygamber Efendimiz'in yanına gitmeye karar verdi. Aslında o, Peygamber Efendimiz'le görüşmeyeli epey olmuştu. Birbirlerini çok özlemişlerdi. Aynı gün Peygamberimiz de hem arkadaşını görmek hem de ona İslâm'ı anlatmak için onun evine doğru yürümeye başladı.

Birbirini çok özleyen iki dost yolda karşılaştılar. Birbirleriyle böyle karşılaşmayı beklemiyorlardı. Selâmlaşıp birbirlerine sarıldılar.

Peygamberimiz söze başladı:

– Ey Ebû Bekir nereye gidiyordun?

– Seni çok özledim ya Muhammed. Seni görmeye geliyordum. Ayrıca bazı insanlardan Senin hakkında bir şeyler duydum. Duyduklarımı Sana sormak istemiştim. Bu insanlar yeni bir dinden bahsettiğini söylüyorlar, doğru mu?

– Ey Ebû Bekir. Yüce Allah bana peygamberlik görevi verdi. Zâtını ve emirlerini insanlara duyurmamı istedi. Bu yüzden uykularım kaçtı. Günlerdir sabahlara kadar uyumadan Allah'ın dini olan İslâmiyet'i insanlara nasıl anlatacağımı düşünüyorum. Akrabalarımı, arkadaşlarımı tek tek aklımdan geçirdim. En yakın dostum bana inanır, beni dinler diye sana gelmeye karar verdim.

Ebû Bekir,

– Bu dini bana da anlatır mısın, dedi.

Peygamber Efendimiz, ona İslâm'ı anlatmaya başladı. Ebû Bekir, Peygamberimiz'i dinledikten sonra,

– Ey Muhammed. Seninle yıllardır dostuz. Senin yalan söylediğini ve kötülük yaptığını hiç görmedim. Sen ne söylüyor-san doğrudur, dedi. Ardından da,

– Ben Senin anlattığın dine inanıyorum. İslâm dinine nasıl girebilirim, diye sordu. Peygamberimiz birden heyecanlandı. Hemen ona kelime-i şehâdeti öğretti. O da,

– Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resûlühü, diyerek Müslüman oldu.

Peygamberimiz akadaşının Müslüman olmasına çok sevinmişti. Dostunun boynuna sarıldı. Ona,

– Şimdilik bundan kimseye bahsetme, dedi. Çünkü Mekke'deki müşriklerin bundan hiç hoşlanmayacaklarını biliyordu.

Günler İslâm'ın gizli gizli anlatılmasıyla geçiyordu. Yüce dinimizi kabul edenler otuz sekiz kişi olmuştu. İslâm'la ilgili her gün yeni şeyler öğrenen Hazreti Ebû Bekir bundan çok mutlu oluyordu. Etrafındaki insanların

birbirlerine kötülük yaptığını, eziyet ettiğini gördükçe de çok üzülyordu.

Kendikendine, "İslâm dini bütün kötülükleri ortadan kaldırıyor. Keşke bütün insanlar İslâmiyet'i kabul etse de dünyadaki kötülükler sona erse." diye düşünüyordu.

Müslüman olanların sayısının çok yavaş arttığını görerek zaman zaman sabırsızlanıyor ve Peygamber Efendimiz'e,

– Ya Rasûlâllah! İnsanları gizlice değil de açıktan açığa İslâm'a çağıralım, diyordu.

Efendimiz de onun bu sözlerine,

– Ama sayımız çok az, henüz bunu yapacak gücümüz yok, diye karşılık veriyordu.

Peygamberimiz'den böyle bir karşılık alan Hazreti Ebû Bekir de bu düşüncesinden vazgeçiyordu.

Bir gün yine Hazreti Eb  Bekir, Peygamberimiz'in yanına gelerek İslâm dinini açıktan anlatmak için izin istedi ve ısrar etti.

Onun bu ısrarlarına dayanamayan Allah Res l ,

– Tamam, haydi İslâm'a davetimizi açıkça yapalım, dedi.

Peygamberimiz ve arkadaşları insanların kalabalık olduğu bir yere gittiler. Hazreti Eb  Bekir, herkesin görebileceği yüksek bir yere çıkararak konuşmaya ba ladı. İnsanlara putların faydasız olduğunu anlattı. Allah'ın bir ve tek olduğunu söyledi. Onları Allah'a ve Peygamberi'ne inanmaya davet etti. Hazreti Eb  Bekir'in yeni bir dinden ve Peygamberimiz'den bahsettiğini gören müşrikler Peygamberimiz'e ve arkadaşlarına saldırdılar.

Hazreti Ebû Bekir bildiklerini anlatmaya çalışırken birkaç kişi onu aşağı indirdi ve dövmeye başladı. Yere yatırıp tekmelediler. Hazreti Ebû Bekir'in her yerinden kanlar akmaya başlamıştı.

Bu arada olup bitenleri Hazreti Ebû Bekir'in akrabaları öğrenmişlerdi. Hemen gelip onu kurtardılar. Çok bitkin durum-

daydı. Aldığı darbelerle vücudunun her tarafı şişmiş ve morarmıştı. Yüzünden, başından kanlar akıyordu.

Onu bu hâlde görenler hayatından ümitlerini kesmişlerdi. Onu annesinin evine götürdüler. Kendine gelmesi için bir hayli uğraştılar. Ama Hazreti Ebû Bekir, baygın bir hâlde yatıyor, gözlerini bile açamıyordu.

Olayın üzerinden saatler geçmiş, ama o bir kelime bile konuşamamıştı. Nihayet akşama doğru gözlerini hafifçe açar gibi oldu. Etrafındakiler buna çok sevinmişlerdi:

– Ne güzel! Kendine geliyor.

–Evet evet. Bakın göz kapakları kımıldıyor, diye mırıltıyorlardı.

Orada bulunanlar merakla ona bakıyorlardı. Dudakları kımıldıyordu ama sesi tam çıkmıyordu. Belli ki bir şey söylemek istiyordu.

Herkes susarak onun ne söyleyeceğini beklemeye başladı. Belki su, belki de yiyecek bir şey isteyecekti. Ancak Hazreti Ebû Bekir'in ilk sözleri herkesi şaşırttı:

– Resûlûllah nasıl?

Bu, onun uzun süren baygınlıktan sonraki ilk sözleriydi. Orada bulunanlar duyduklarına inanamadılar.

Hazreti Ebû Bekir, kendi durumuna bakmıyor, arkadaşını soruyordu. Yanındakiler,

– Sen çok kötü bir durumdasın. Neredeyse ölecektin. Her tarafın yara bere içinde. Bu kadar dayağı da O'nunla birlikte olduğun için yedin. Ama sen kendini düşüneceğin yerde Muhammed'i soruyorsun, dediler.

Tabi ki etrafında bulunan insanlar bu sevgiyi anlayamazlardı. Hazreti Ebû Bekir ve Peygamber Efendimiz çok iyi dosttular. Aralarında büyük bir sevgi bağı vardı. Ayrıca birisi artık bir peygamberdi. Bunun

için de Hazreti Ebû Bekir, Peygamberimiz'e sevginin yanında çok büyük bir saygı da duyuyordu.

Hazreti Ebû Bekir'in hayatî tehlikeyi atlattığını gören akrabaları birer birer evden ayrıldılar. Artık o, ihtiyar annesi ile baş başa kalmıştı. İyice kendine geldiğinde aynı şeyi annesine tekrar sordu:

– Anne, Resulûllah'a bir şey oldu mu?
Durumu nasılmış?

– Oğlum, arkadaşın hakkında bir şey bilmiyorum, diye cevap verdi annesi.

– Öyleyse git benim için O'nun durumunu öğren.

– Ama oğlum senin durumun iyi değil, daha yeni ayıldın. Belki yardıma ihtiyacın olabilir. Seni bırakıp nasıl giderim?

– Hayır anne, beni düşünme. Hemen O'nun nasıl olduğunu öğrenmeliyim.

Annesi, Hazreti Ebû Bekir'i ikna edemeyeceğini anlayınca,

– Tamam, gidip arkadaşının bir yakınına sorayım, diyerek onun yanından ayrıldı.

Mekke'nin sokaklarında telâşla yürümeye başladı. Bir yandan yürüyor, bir yandan da evde yaralı hâlde yatan oğlunu düşünüyordu.

Peygamberimiz'in yakınlarından birinin evine geldi. Kapıyı çaldı. İçeriden bir ses,

– Kim o, dedi.

– Benim. Ebû Bekir'in annesi.

Ev sahibi kadın, onu içeri aldı. Hazreti Ebû Bekir'in annesi zaman kaybetmek istemiyordu:

– Oğlum çok yaralı. Ama arkadaşı Muhammed'i çok merak ediyor. Gözlerini açar açmaz Muhammed'in durumunu sordu. Eğer siz Muhammed'in durumunu biliyorsanız bana söyleyin, ben de bir an önce gidip haber vereyim, dedi.

Kapıyı açan kadın daha önceden Müslüman olmuştu. Hazreti Ebû Bekir'i tanıyor ve onun da Müslüman olduğunu biliyordu. Ama Hazreti Ebû Bekir'in annesine güvenemedi. Belki benden duyduklarını Peygamberimiz'in düşmanlarına söyleyebilir, diye düşündü. Ona dönerek,

– Ben de sizinle birlikte geleyim. Haberi ona ben söylemek istiyorum, dedi.

Hazreti Ebû Bekir'in annesi fazla düşünmedi. Birlikte hemen yola çıktılar. Hızlı adımlarla yürüyerek Hazreti Ebû Bekir'in yanına geldiler.

Kapıyı açtıklarında misafir kadın, gözlerine inanamadı.

– Bunu sana kim yaptıysa Allah ona cezasını versin, dedi.

Ona geçmiş olsun dileklerinde bulundu. Hazreti Ebû Bekir, ise kendisini çoktan unutmuştu. Merakla misafir kadına sordu:

– Peygamberimiz nasıl? O'na bir şey oldu mu?

– Çok şükür O'nun durumu iyi. Bir şeyi yok.

– Peki şimdi nerede kalıyor?

Kadın, Hazreti Ebû Bekir'in annesini göstererek,

– Ama annen var. Onun yanında söylemek istemiyorum, deyince Hazreti Ebû Bekir,

– O benim annem. Ondan bir zarar gelmez. Kimseye bir şey söylemez. Rahat olabilirsiniz, dedi.

Misafir kadın,

– İyi öyleyse söyleyeyim. Bir arkadaşının evinde kalıyor, dedi.

Hazreti Ebû Bekir kadına dönerek,

– Beni O'na götürür müsünüz, diye sordu.

Bu arada Hazreti Ebû Bekir'in annesi çorba pişirmekle meşguldü. Çorbayı yaralı oğluna içirmek istiyordu. Bu sözleri duyunca,

– Ama oğlum çok yaralısin. Bu hâlinle nasıl gideceksin? Önce bir çorba iç. Sonra kendini iyi hissedersen gidersin, dedi.

Fakat Hazreti Ebû Bekir'in aklı sürekli Peygamber Efendimiz'deydi. O'nun durumundan emin olmak istiyordu.

Annesine dönerek,

– Dostum Muhammed'i görmeden bir lokma bile ağzıma koymayacağım, dedi. Annesi onun çok kararlı olduğunu görünce yapacağı bir şey olmadığını anladı:

– Madem öyle haydi kalk da seni bir an önce O'na götürelim, dedi.

Sonra üçü birlikte yola çıktılar. Hazreti Ebû Bekir zorlukla yürüyordu. Onu Peygamberimiz'in kaldığı eve getirdiler. Kapıyı çaldılar. Sahabelerden biri kapıyı açtı. Orada bulunanlar Hazreti Ebû Bekir'i görünce çok şaşırılmışlardı.

Yüzünde şişlikler ve morluklar vardı. Ayakta zor duruyordu. Durumu çok kötü görünüyordu. Ama o hâlâ Peygamberimiz'i merak ediyordu. İçeri girilince Peygamberimiz de sadık dostunun bu durumunu gördü. Kalkıp boynuna sarıldı. Onun hâline çok üzüldü.

Peygamberimiz'in iyi olduğunu gören Hazreti Ebû Bekir çok mutlu oldu. Sanki yaraları artık hiç acıımıyordu. Annesini işaret ederek,

– Ey Allah'ın Resûlû! Anneme dua etsen de o da Müslüman olsa. Bunu çok istiyorum, dedi.

Hazreti Ebû Bekir'in annesi, İslâmiyet'in güzel bir din olduğunu çoktan anlamıştı. Çünkü oğlu Müslüman olduktan sonra daha mükemmel bir insan olmuştu. Annesi

onun Peygamberimiz'e olan sevgisinden de çok etkilenmişti.

Peygamber Efendimiz ellerini açarak Allah'a dua etti. Bunun üzerine Hazreti Ebû Bekir'in annesi de orada kelime-i şehâdet getirerek Müslüman oldu.

Sonra Peygamber Efendimiz'den izin isteyerek yanından ayrıldılar. Hazreti Ebû Bekir kendini çok daha iyi hissediyordu. Hem dostu gayet iyiydi hem de biricik annesi de Müslüman olmuştu. Yüce Allah'a şükrederek eve döndüler.

YOL ARKADAŞI

Peygamber Efendimiz, yakın dostu Hazreti Ebû Bekir'le birlikteydi. Hazreti Ebû Bekir çekingen bir tavırla,

– Ey Allah'ın Resûlü! Müşrikler her geçen gün işkenceleri arttırıyorlar. Mekke'de çok fazla Müslüman kalmadı. Eğer izin verirsen ben de Medine'ye hicret etmek istiyorum, dedi.

Peygamber Efendimiz,

– Ey Ebû Bekir, şimdi gitme, bekle. Allah benim gitmeme izin verdikten sonra birlikte gidelim, buyurdu.

Bunu duyan Hazreti Ebû Bekir, Peygamberimizin kendisini yol arkadaşı seçmesinden dolayı çok mutlu oldu. O gün hemen iki tane deve alarak, yolculuk için beslemeye başladı.

Mekkeli müşrikler Müslümanlara işkencelere devam ediyorlardı. Dayanacak güçle-

ri kalmayan Müslümanlar küçük gruplar hâlinde Medine'nin yolunu tutuyorlardı. Hem Medineli Müslümanlar hem de oraya hicret edenler Peygamberimizi Medine'ye davet ediyorlardı.

Peygamberimiz, Mekkeli müşriklerin kendisine suikast plânladıklarını öğrenmişti. Hemen yolculuk için hazırlıklara başladı. Hazırlıklarını tamamladıktan sonra, evinden ayrılarak doğruca arkadaşı Hazreti Ebû Bekir'in evine gitti.

– Ey Ebû Bekir, Allah hicret etmem için bana izin verdi. Hazırlan gidelim, dedi.

– Ya Resûlâllah, ben yolculuk için uzun zamandır iki tane deve beslemekteyim. Hemen onları getireyim, dedi.

Bunu duyan Peygamberimiz çok şaşırdı. Hazreti Ebû Bekir, Peygamberimiz'e sürpriz yapmıştı. Kendisinin bundan haberi olmamıştı.

– Eğer ücretlerini ben ödersem olur, dedi.

Bunu kabul etmek istemeyen Hazreti Ebû Bekir, Peygamberimiz'i ısrarlı görünce O'nu kırmak istemedi.

Hazreti Ebû Bekir'in ailesi de Peygamberimiz'i çok seviyordu. Hazreti Ebû Bekir'in kızı Esmâ yolculukta yemeleri için onlara yiyecekler hazırlamaya başladı.

Oğlu Abdullah'a ise daha önemli bir görev verilmişti: Abdullah, müşriklerin yanlarına yaklaşacak, onların ne yapmak istediklerini öğrenecekti. Sonra da bu bilgileri babası Hazreti Ebû Bekir'e ve Peygamberimiz'e ulaştıracaktı.

Hazırlıklarını tamamlayan Âlemlerin Efendisi ve Hazreti Ebû Bekir, dışarıda kimsenin olup olmadığına baktılar. Sokakta kimseyi görmeyince evden sessizce ayrıldılar.

Onlar hicret için yola çıkarken Mekke'li müşrikler, Peygamberimiz'i öldürmek amacıyla O'nun evine gittiler. O'nu evinde bulamayınca Peygamber Efendimiz'in

yakın dostu Hazreti Ebû Bekir'in evine gitmiş olabileceğini düşündüler. Hemen oraya gidip kapıyı hızla vurmaya başladılar.

Kapıyı açan Hazreti Ebû Bekir'in kızı Esmâ çok korkmuştu. Müşrikler ellerinde kılıçlarıyla kapıda bekliyorlardı.

– Muhammed burada mı, diye sordular.

– Hayır, diye cevap verdi Esmâ.

– Ebû Bekir burada mı, diye sordular.

Esmâ yine,

– Hayır, diye cevap verdi.

Kapıdakiler çok kızmışlardı. Esmâ'yı tokatlamaya başladılar. Onu kapının önünden iterek içeri girdiler. Her yeri didik didik aradılar. Ama ne Peygamberimiz'i ne de sadık dostu Ebû Bekir'i bulabildiler. Sinirle bağırıp çağırarak evden ayrıldılar. Her tarafta onları aramaya başladılar.

Peygamberimiz ve Hazreti Ebû Bekir ise evden ayrıldıktan sonra plânladıkları gibi hareket ettiler. Herkesçe bilinen ve çokça kullanılan Medine yolunu seçmemişlerdi.

O yoldan gitmiyorlardı. Medine'ye Sevr dağından gideceklerdi.

Bir hayli gittikten sonra Sevr mağarasının önüne gelmişlerdi. Mağara çok sessizdi. İnsana ürperti veriyordu.

“Mağarada Peygamberimiz'e zarar verecek haşarat olabilir.” diye düşünen Hazreti Ebû Bekir, içeriye önce girdi. Her tarafa göz gezdirdi.

Mağaranın bir bölümünü temizledi. Bazı yerlerde akrep ve yılan delikleri vardı. Üzerindeki gömleği çıkartarak yırttı ve bu delikleri kapattı. Ancak gömleği tüm delikleri kapatmaya yetmedi. Biri açık kaldı.

İkisi de çok yorgundu. Buraya kadar hiç durmadan dinlenmeden gelmişlerdi. Hazreti Ebû Bekir yere oturdu. Peygamber Efendimiz, istirahat için başını onun dizine koyup uzanmıştı.

Hazreti Ebû Bekir ise gömleğiyle kapatmadığı tek deliğe ayağını koydu. Bu delikten yılan, akrep gibi zararlı bir hayvan çıkıp Peygamber Efendimiz'e zarar verebilir diye düşünüyordu. Buradan çıkmak isteyen hayvanları ayağıyla engelleyecekti.

Bu arada çok yorgun olmasına rağmen Hazreti Ebû Bekir'in gözüne uyku girmiyordu. Çünkü Peygamberimiz ona güvendiği için uyumuştı. Tam bu esnada Hazreti Ebû Bekir ayağında çok fena bir acı hissetti.

Ayağını çektiğinde bir de ne görsün! Delikten kafasını çıkartan yılan, tekrar kafasını geri sokuyordu. Diğer bütün delikler kapalı olduğu için Hazreti Ebû Bekir'in ayağının olduğu delikten çıkmak istemişti.

Çünkü bu yılan mağaraya Peygamberimiz'in geldiğini hissetmişti. O'nu görmek için her deliğı zorlamıştı. Sonuçta Peygamberimiz'i görebilmek için Hazreti Ebû Bekir'in ayağını sokmak zorunda kalmıştı.

Hazreti Ebû Bekir'in canı çok yanmıştı. İçinden bağırmak geliyordu. Ama o, Peygamberimizi rahatsız ederim, düşüncesiyle bağırmıyordu. Canı o kadar çok acıyordu ki gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Bir damla yaş da uyuyan Allah Resûlünün yüzüne damladı.

Bu damlaların etkisiyle uyanan Peygamberimiz, Hazreti Ebû Bekir'e,

– Ne oldu? Neden ağlıyorsun, diye sordu.

– Ayağımı yılan soktu, ya Resûlâllah.

Sadık dostunun acı çekmesine çok üzülen Peygamberimiz acısının geçmesi için Allah'a dua etti. Elini yılanın soktuğu yere sürerek onu tedavi etti.

Onlar mağaraya girdikten sonra bir güvercin gelerek mağaranın kapısına yuva

yapmaya başlamıştı. Gidiyor, dolaşıyor, getirdiği çöplerle yuvasını yapıyordu.

Bu arada bir örümcek de mağaranın girişine ağ örmeye başlamıştı. Hiç durmadan çalışıyordu. Sanki bu örümceğin bir acelesi vardı. Kısa zamanda koskoca mağaranın girişini ağıyla kapatmıştı.

Peygamber Efendimiz'i bir türlü bulamayan Mekkeli müşrikler, gruplar oluşturarak O'nu aramaya başlamışlardı.

İçlerinden bir grup Hazreti Ebû Bekir'in evinden çöle doğru inceleme yaparak çöldeki izleri gördü. Hemen bu izleri takip etmeye başladılar. İzleri takip ettikçe ümitleri bir kat daha artmıştı. Çünkü izler mağarayı gösteriyordu. İçlerinden biri,

– İşte bulduk! Bu mağarada olmalılar. Bakın, izler mağarayı gösteriyor, deyince

herkes gözlerini izlere dikti. Gerçekten de izler mağaraya doğru gidiyordu.

Heyecanla mağaranın ağzına kadar geldiler.

– İzler burada bitiyor, mağaradan sonra iz yok, diye biri bağırmaya başladı.

– O zaman hâlâ buradalar. Çıkamamışlar. Artık elimizden kurtulamayacaklar, dedi bir diğeri.

Allah Resûlü ve Hazreti Ebû Bekir, mağaranın içinden dışarıdakilerin seslerini duyuyorlardı. Peygamberimiz arkadaşına,

– Korkuyor musun, diye sorduğunda arkadaşı,

– Ey Allah'ın Resûlü, anam babam Sana feda olsun! Kendim için değil, Senin için üzülüyorum. Ben sadece bir kulum. Sen ise hem bir kul hem de bir peygambersin, diye cevap verdi.

– Üzölme ey Ebû Bekir, Allah bizimle beraberdir.

Bu arada gruptakilerden biri,

– Ben içeri girip bakacağım, dedi.

Arkadaşları,

– Tamam biz burada bekliyoruz, dediler.

Diğeleri mağaranın girişinde bekliyorlardı.

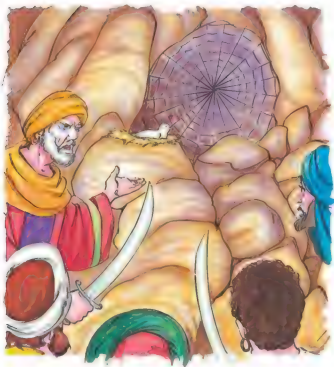
Bu adam tam içeri girecekti ki içlerinden biri,

– Hiç boş yere girme. Gereksiz yere zaman kaybetmeyelim. Görmüyor musun? Güvercin buraya yuva yapmış. Mağarada biri olsa güvercin burada durur muydu, dedi.

Bir diğeri,

– Ben de burada olmadıklarından emim. Baksanıza örümcek ağına. Mağaranın ağzı örümcek ağıyla kaplı. Bir örümceğin bu kadar ağ yapması haftalar sürer. Mağa-

raya girerek boşuna vakit kaybetmeyelim.
Aramaya devam edelim, dedi.

Diğerleri de güvercin yuvasına ve örümcek ağına bakıp onlara hak verdi. Hâlbuki örümcek işe daha bu sabah başlamış ve kocaman bir ağ yapmıştı. Ama onlar bunu anlamamışlardı. Hep birlikte mağaranın girişinden geri döndüler.

Müşriklerce oluşturulan gruplardan hiç-biri o gün Peygamber Efendimiz ve Hazreti Ebû Bekir'i bulamamışlardı. Bu duruma daha da sinirlenmişlerdi. Hemen yeni bir toplantı yaptılar. İçlerinden biri,

– Arkadaşlar henüz çok fazla ilerlemiş olamazlar. Onları elimizden kaçırmayalım, dedi.

Bir başkası,

– En iyisi onların başına büyük bir ödül koyalım.

– Onları bulan kişiye yüz deve verelim,
dedi bir başkası.

Yüz deve çok büyük bir servetti. Sonra,

– Bütün Mekkelilere haber ulaştıralım.

Muhammed'i ölü veya sağ getirene yüz
deve verileceğini söyleyelim, diye karar-
laştırdılar. Sonra tellâllar Mekke sokak-
larında dolaşarak bu duyuruyu yaptılar.

Yüz deve sözünü duyan müşriklerin
bazısı hemen harekete geçmişti.

Bunlardan biri de Süreka idi. Süreka
güçlü, kuvvetli, iyi at süren ve kılıç kullanan
biriydi. Yüz deve onun da hayallerini süsle-
mişti. “Onları herkesten önce ben bulup
getireceğim ve yüz deveyi alarak zengin
olacağım.” diye düşünüyordu.

Hemen hazırlık yaparak yola çıktı. Atını

hızla koşturuyordu. Çölün sıcaklığına hiç aldırmadan aynı hızla yoluna devam ediyordu. Yüz deve bir an bile aklından çıkmıyordu. Çölde hızla giderken uzaktan iki kişinin gittiğini gördü. "Evet bunlar onlar olmalı." diye düşündü.

Atını öyle bir hızlandırdı ki, rüzgâr gibi gidiyordu. Artık onlara iyice yaklaşıyordu. Yanılmadığını anladı. Çölde gidenler, Peygamberimiz'le sadık dostu Hazreti Ebû Bekir'di.

Süreka'nın geldiğini gören Hazreti Ebû Bekir çok telâşlanmıştı. Peygamber Efendimiz'de ise hiç korku yoktu. Hazreti Ebû Bekir'in telâşlandığını görünce ona mağarada dediğini tekrarladı:

– Üzülme ey Ebû Bekir, Allah bizimle beraberdir.

Sonra Peygamberimiz gözlerini Süre-

ka'ya çevirdi ve ona baktı. Rüzgâr gibi hızla gelen Süreka'nın atının ayakları bir anda kumlara saplandı. At, adım atamaz oldu. Süreka atının ayaklarını kumdan çıkartmaya çalıştı. Bir hayli uğraştıktan sonra bunu başardı.

Atını tekrar koşturmaya başladı. Ama çok geçmeden at tekrar kuma saplandı. Süreka ne kadar uğraşırsa da atını kumdan çıkaramadı.

Sonunda ne kadar uğraşırsa uğraşsın Peygamberimiz'i yakalayamayacağını anladı. Ne kadar güçlü kuvvetli olsa, ne kadar iyi kılıç kullansa da her şeye gücünün yetmediğini fark etti.

Attan inerek Peygamberimiz'le Hazreti Ebû Bekir'in yanına geldi. Peygamberimiz'e dönerek O'ndan özür diledi:

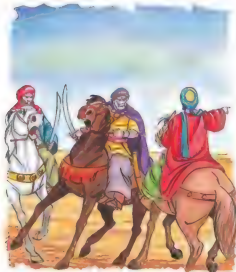
– Ey Muhammed, başıma gelen bu olayın Senden kaynaklandığını anladım. Yanlış yaptığımın farkına vardım. Allah'ına dua et, atımı kurtarayım. Sana hiç dokunmayacağım. Arkamdan gelenleri de geri çevireceğim. Onların Seni takip etmelerine engel olacağım, dedi.

Peygamberimiz, Süreka'nın gözlerinden pişmanlığını anlamıştı. Dua etti ve atı kur-

tuldu. Süreka atına binerek geldiği gibi hızla geri döndü.

Süreka geri dönerken yolda Peygamberimiz ve Hazreti Ebû Bekir'i öldürmek için giden müşriklerle karşılaştı. Onlara,

– Ben bu taraftan geliyorum. Buralarda kimse yok, diyerek onları geri çevirdi.

Mekkeli müşrikler yine emellerine ulaşamamışlardı.

Medine şehri artık bir Peygamber ağırlayacaktı.

KÜPTE BİRİKEN PARALAR

Peygamber Efendimiz'in vefatının ardından Müslümanlar Hazreti Ebû Bekir'i devlet başkanı seçtiler. Arkadaşları yeni görevinden dolayı onu tebrik ettiler. Ona yardımcı olması için Allâh'a dua ettiler.

Ertesi gün insanlar erkenden kalkmış işlerine gitmeye hazırlanıyorlardı. Güneş sıcak yüzüyle görünmeye başlamıştı. Satıcılar eşyaları pazara ulaştırmaya çalışıyorlardı. Her yerde bir pazar telâşı vardı.

Halife Hazreti Ebû Bekir de her zamanki gibi erkenden kalkmıştı. Ahıra inip sütleri sağdı. Bu sütleri kovalara doldurdu. Ardından pazara gitmek üzere evden ayrıldı. Yolda giderken arkadan bir ses duydu:

– Nereye gidiyorsun ya Ebû Bekir?

Bu gür sesi hemen tanıdı. Çünkü bu ses en yakın arkadaşı Hazreti Ömer'in sesiydi.

Arkasına döndü. Bu sırada Hazreti Ömer biraz daha yaklaşmıştı. Şaşırmış bir şekilde aynı soruyu tekrar sordu:

– Nereye gidiyorsun?

Aslında Hazreti Ömer, onun nereye gittiğini tahmin ediyordu. Çünkü Hazreti Ebû Bekir'in gittiği yol pazara çıkıyordu.

Hazreti Ebû Bekir gayet sakin bir şekilde,
– Pazara gidiyorum, diye cevap verdi.

Hazreti Ömer, halifenin pazarda işlerin yolunda gidip gitmediğini yoklamaya gittiğini düşündü. Ama yine de emin olmak için sordu:

– Ne yapacaksın pazarda?

– Önceden ne yapıyorsam onu yapacağım.

– Nasıl yani, pazarda yine satıcılık mı yapacaksın?

– Evet.

– Ama sen Müslümanların halifesisin, devlet başkanısn. Sen devletin işleriyle uğraşmalısın.

– Fakat benim ailem var, çocuklarım var. Onların geçimini sağlamam gerekir. Bu malları orada satmalıyım. Halifelikten önce yaptığım işlere de devam etmeliyim.

– Tabi ki ailenin ihtiyaçlarını karşılayacaksın.

– Peki o zaman bunu nasıl yapacağım?

Halife Ebû Bekir'in bu sözü karşısında Hazreti Ömer biraz düşün  kten sonra,

– Sen şimdi git. Ben arkadaşlarla görüşeceğim. Sana devlet hazinesinden maaş verilmesini teklif edeceğim, dedi.

Maaş almayı kabul etmek istemeyen
Hazreti Ebû Bekir,

– Hayır ben maaş kabul edemem. Kendi kazandığımı çocuklarıma yedirmenin daha doğru olduğunu düşünüyorum.

– Ben arkadaşlarımla görüşeyim. Sonra sana durumu bildiririz, dedi.

Hazreti Ebû Bekir'in bu durumunu uzun uzun düşünen Hazreti Ömer, konuyu yakın arkadaşlarıyla görüşmeye karar verdi.

Sonra da hiç vakit kaybetmeden arkadaşlarını toplantı yapmak üzere kendi evine davet etti. Bir süre sonra Hazreti Ömer'in evinde toplanmaya başladılar. Çok meraklanmışlardı.

Sabahın erken bir vaktinde toplandıkları için birbirlerine,

– Neden toplandık?

– Acaba önemli bir şey mi var, diye soruyorlardı.

Toplantı başlamak üzereydi. Herkesin göz  Halife Eb  Bekir'i arıyordu. Ama orada o yoktu.

Hazreti  mer arkadaşlarının yanına gelerek,

– Arkadaşlar sizi halifeyle ilgili bir konuyu görüşmek üzere  a ırdım, dedi.

Arkadaşlarından biri,

– Biz onu d n halife seçtik. O içi tamamladık. Daha ne konuşacağız, deyince Hazreti  mer sözlerine şöyle devam etti:

– Bu sabah onu gördüm. Önceleri olduğu gibi yine pazara gidiyordu. Ben onun halkın i leriyle ilgilenmesini istiyorum. Ticaretle geçireceği vakti devletin i leriyle geçirmeli. Çünkü artık o devlet başkanı. İnsanları o idare ediyor.

Toplantıya katılan arkadaşlarından biri,

– Peki ya evinin ihtiyaçlarını giderecek

parayı nereden bulacak? Çalışmazsa nasıl para kazanacak, diye sorunca,

– Ona devlet hazinesinden maaş verilmesini teklif idiyorum. Bu sebeble sizi buraya çağırdım, diye cevap verdi.

Arkadaşlarından bazıı,

– Çok iyi düşünmüşsün. Doğrusu bu bizim aklımıza hiç gelmemişti. Tabi o insanların işleriyle ilgilenmeli, devlet de ona hazineден maaş vermeli, dediler.

Karşılıklı görüşler alındıktan sonra orta hâlli birinin evini geçindirebileceği kadar maaş verilmesi kararlaştırıldı. Toplantıya katılanlar arasında hazineden sorumlu olan sahabe Ebû Ubeyde de vardı. Hazreti Ömer, Ebû Ubeyde'ye:

– Ebû Bekir'e ilk maaşını birlikte verelim. Gelecek aylarda sen verirsin, dedi. O da,

– Tamam, dedi.

Bütün bunlar olurken Hazreti Ebû Bekir çoktan pazara varmıştı. Bir süre sonra da getirdiği malların hepsini satmıştı.

Pazardan ailesinin ihtiyaçlarını karşıladı. Sonra evine dönmek üzere pazardan ayrıldı.

Evinin önüne geldiğinde Hazreti Ömer ve Ebû Ubeyde onu bekliyorlar. Onlara selâm verdi.

Hazreti Ömer selâmı aldıktan sonra,

– Hadi gidiyoruz, dedi.

– Nereye, diye sordu Hazreti Ebû Bekir.

– Hazineden sana maaş vereceğiz.

– Ama ben maaş istemiyorum. Gece daha az uyurum. Gündüz daha çok çalışırım. Buradan kazandığımla da ailemin geçimini sağlarım. Ben devletten maaş almak istemiyorum.

Fakat Hazreti Ömer çok ısrar ediyordu:

– Ey Ebû Bekir, bu sadece benim düşüncem değil, tüm arkadaşlarımızın ortak kararı. Sen Müslümanların işleriyle ilgilenmelisin. Bunun karşılığında devlet de sana maaş vermeli.

Hazreti Ebû Bekir bunu kabul etmedi. Hazreti Ömer daha çok ısrar etti. Sonunda arkadaşının ısrarlarına daha fazla dayanamayan Hazreti Ebû Bekir bu durumu kabul etti.

Hazreti Ömer ve Ebû Ubeyde kararlaştırdıkları gibi Hazreti Ebû Bekir'e aylık üç yüz elli dirhem maaş verdiler.

Bu para o dönemde zenginlerin değil, ancak orta hâlli insanların geçinebileceği bir miktardı.

İlerleyen günlerde Hazreti Ebû Bekir artık gece yarısına kadar devlet işleriyle uğraşıyordu.

Halkın şikâyetlerini dinliyor, onlara yardımcı oluyordu. Geceleri çok çalıştığı için

daha geç yatmaya başlamıştı. Sabah da erkenden kalkıyordu. Doğruca gidip devlet işleriyle uğraşıyordu.

Diğer boş vakitlerde halife olmadan önce yaptığı gibi deve gütmeye gidiyordu. Hali-fenin bu hli çocukları bile şaşkına çeviriyordu.

Hazreti Ebû Bekir halife olalı iki yıldan fazla olmuştu.

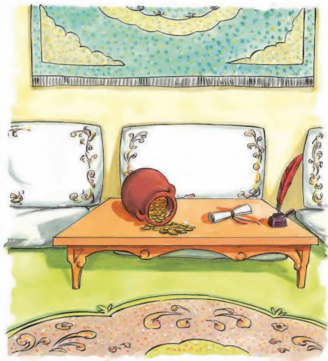
İki yıl boyunca bu hayattan taviz vermeden yaşadı. Yine çok çalıştığı bir gün, geç saatlerde evine dönüyordu. Kendini biraz rahatsız hissediyordu. "Herhâlde yorgunluktur, yatıp dinlenirsem iyileşirim." diye düşündü. Evine geldikten sonra hemen yatmaya gitti.

Sabah kalktığında kendini daha kötü hissediyordu. Aile fertleri onun başından ayrılmıyorlardı. Halife ise bir an önce iyileşip işlerine kaldığı yerden devam etmek istiyordu.

Hazreti Ebû Bekir yatakta güçlükle oturuyordu. Vefatının yaklaştığını hissetmişti. Yatağının başında bekleyen oğlunu çağırdı.

Ona, yerini kendinden başkasının bilmediği bir küpten bahsetti. O küpün kendisine

getirilmesini istedi. Sonra da daha evvel yazdığı bir mektubu k p n içine koyup k p n ağzını kapattı.

Hazreti Ebû Bekir kûpû oğluna vererek,
– Al oğlum, bu kûpû hazineye teslim et.
Kûpûn içinde benden sonra halife olacak
kişiye bir mektup var. Kûpû de mektubu da
benden sonraki halifeye ver, dedi.

Oğlu, gözü yaşlı bir şekilde kûpû aldı:
– Tamam babacığım, dedi.

Hastalığı iyice artan Hazreti Ebû Bekir
kısa bir süre sonra vefat etti. Yerine Hazre-
ti Ömer halife seçildi. Hazreti Ebû Bekir'in
oğlu, babasının kendisine verdiği kûpû
Hazreti Ömer'e götürdü:

– Bu emaneti babam size ulaştırmamı is-
tedi. İçinde size ait bir de mektup var, dedi.
Bunun üzerine Hazreti Ömer kûpûn ağzını
açmaya çalıştı. Açamayınca da kûpû kırdı.
İçinden paralarla birlikte çıkan mektubu
okudu. Mektup ta,

“Bunlar benim devletten aldığım maaşlardır. Bir kısmını harcadım. Kalanını bu küpte biriktirdim. Bu paralar hazinenindir.” yazıyordu.

Mektubu gözyaşları içerisinde okuyan Hazreti Ömer,

– Ebû Bekir kendisinden sonra yaşanması çok zor bir hayat bıraktı, dedi. Sonra da sessizce ağlamaya devam etti.